

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Örigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

XXVI. Quo sensu dixerit duo Seraphinos Isaiae c. 6. v. 2. esse Christum, &
Spiritus sanctum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

uero, idest de sua substantia secreto, ante Luciferum genuit illud, quando dixit: Fiat lux.

XXVI. Est apud Origenem Hom. 1. in Iſaiam, duo Seraphim quibus solum Dei stipatum vidisse se scribit Propheta, ea esse Christum, & Spiritum sanctum. Idem iteratur libr.

Hier. libr. in Iſaiam. Epist. 6. ad Pamm. Ocean.

1. *ἁγίου πνεύματος*, cap. 3. ubi & auctorem expositionis hujus Ebraum magistrum laudat, & libr. 4. cap. 2. Verba ipsa dat Iustinianus in calce Epistolae ad Menam. Impia ergo ea quae

ita movit haec interpretatio Homiliae sequentis, qua Davidem Christum esse docet. Impia etiam ea quam libr. 1. *ἁγίου πνεύματος*, cap. 3. damnata ab Hieronymo sententia subjunxit. Talis utraque est: Dicebat autem & Ebraeus magister quod duo illa Seraphim, quae in Iſaia senis

Hieron. in Zach. 4.

alio describuntur, clamantia ad invicem, & dicentia: Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Sabaoth, de Unigenito Filio Dei & Spiritu sancto essent intelligenda. Nos vero putamus etiam illud quod in Cantico Abacuc dictum est: In medio vel duorum animalium, vel duarum vitarum cognoscitur; & de Spiritu sancto sentiri debere. Omnis enim sapientia de Patre revelante Filio in Spiritu sancto cognoscitur, ut ambo quae secundum hoc vel animalia, vel vitae dicuntur, causa sapientiae Dei Patris existant. Similiter impia & haec interpretatio, quae olive duae candelabri aurei, quod vidisse se narrat Zacharias cap. 4, Filius & Spiritus sanctus exponuntur; media vero lampas, Deus Pater (cujus ad dextram & sinistram esse Christum & Spiritum sanctum non sine blasphemiam dici posse ait Hieronymus) rami sive spicae olivarum, Incarnatio Christi, & similitudo columbae Spiritus sancti. Sin ut Davidem Christi typum esse, & ut animalia, vel vitas, vel olivas candelabri, sic & Seraphimos Iſaiae anagogice Christi & Spiritus sancti symbola esse voluit Origenes, ut certe voluit, vanae sunt Hieronymi querelae. Clarius id etiam sequentia demonstrant, in quibus per haec verba: Plena est omnis terra gloria eius, adventum Christi significari scribit Origenes: certum est enim eum cujus gloria plena illic esse dicitur terra, hunc ipsam esse Dominum Deum Sabaoth; Christum autem eum esse cujus gloria plena est terra, Origenes censuit. Christum igitur creditur ipsum esse Dominum Deum Sabaoth. Hoc si fit, Christo ipsi adstitisse Seraphimos, non unum esse illis Christum fuisse Origenes existimaverit. Incausum igitur fingit Haymo Alberstatensis in libro De rebus Ecclesiasticarum memoria, Origenianis haec esse Operibus inserta a malevolis; vel si Origenem auctorem habent, dubitanter fuisse proposita.

XXVII. Photius Cod. 8. errores referens librorum *ἁγίου πνεύματος*, hos ait libro primo contineri: *ἁγίου πνεύματος ἡμετέρας ἡμῶν τῶν πατέρων τῶν ὁσίων, ἡ δὲ ἡμῶν ἡμετέρας τῶν λογικῶν κινήσεων, ἡ ἡμετέρας*

Orig. libr. 1. *ἁγίου πνεύματος* cap. 3.

μετέρας ἡμῶν τῶν λογικῶν κινήσεων Pervadere quidem Patrem quacunque sunt, Filium vero res duntaxat rationis participes, Spiritum sanctum ea tantum quae salutem adepti sunt. Codice vero 106, narrat Theognostum Alexandrinum Origenis dogmata propugnante libro Hypotyposion locundo dixisse Filium τῶν λογικῶν κινήσεων ἑνὸς ἑστέον. Ratione duntaxat praeditis rebus praesse. Athanasius in libro quem scripsit in Matth. 12. 32, ad Novati haeresim haec accedere docet, Origenemque & ejus sectatorem Theognostum explodit. Amaris etiam defricat ipsum convitiis Theophilus in 1. Paschali, & ratione ac auctoritate commenta illa convellit. Quae & leviter perstringit Hieronymus in Epist. ad Avit. Suis vero ipsius verbis coarguit Iustinianus ad calcem Epistolae ad Menam, talia e lib. 1. *ἁγίου πνεύματος* representans: *ὁ ὁσὸς Deus quidem & Pater omnia continens ad unumquodque etiam pervenit, esse unicuique impertiens de suo: quod vero praeter Patrem Filium ad sola rationabilia pervenit, est enim secundus a Patre: adhuc etiam minor est Spiritus sanctus ad solos sanctos perveniens. Ita ex hoc major est potestas Patris praeter Filio & Spiritu sancto, ampliorque illi praeter Spiritu sancto; ac rursus praestantior sancti Spiritus potestas praeter alijs entibus sanctis. Ex hoc dogmate aptum est quod ait Tom. 1. in Iohann. pag. 29. Christum eatenus lucem esse, quatenus mentes rationis participes illustrat. Atque item illud quod in 1. *ἁγίου πνεύματος* Rufiniana interpretationis reperio: In illis solis arbitror esse opus Spiritus sancti, qui jam se ad meliora convertunt, & per vias Iesu Christi incedunt, idest, sunt in bonis actibus, & in Deo permanent. Et paulo inferius: Hoc ergo pacto operatio virtutis Dei Patris & Filij indiscrete super omnem protenditur creaturam, Spiritus sancti vero participationem a sanctis tantummodo haberi invenimus. Et libr. 7. in Epist. ad Rom. Tamen quod & ille (Christus) pro impijs mortuus est: sic enim & ipse Paulus ostendit, cum dicit: Adhuc enim Christus cum infirmi essemus, secundum tempus pro impijs mortuus est: sanctus autem Spiritus non pro impijs jam interpellat, sed pro sanctis. Quibus omnibus id sibi vult, Patrem in omnibus quae sunt operari, quia totius divinitatis, sive existentiae (sic enim loqui liceat) principium est; Filium, qui & τῶν ὁσίων, hoc est juxta Origenis expositionem, ratio, in ijs solum quae ratione praedita sunt, vim suam experiri; Spiritus, qui a sanctitate proprium sibi cognomen habet, vim ἀγαθῶν ad sanctos duntaxat pertinere.*

XXVIII. Atque haec *ἁγίου πνεύματος* ita sumpta vix est ut reprehensionem effugiant. At si quis ad mentem potius Origenis quam ad verba attenderit, aliter sentiet. Quamvis enim una eademque sint facta Trinitatis extranea opera, & quidquid agit in rebus externis Pater, hoc agat & Filius, hoc & Spiritus sanctus; quaedam tamen Patri assignari solent, alia

filii, alia Spiritus sancti. Quae si attendantur, non solum Origenis dogmata, sed etiam Trinitatis mysterium, manifeste destruetur. Quae si attendantur, non solum Origenis dogmata, sed etiam Trinitatis mysterium, manifeste destruetur.

Quae si attendantur, non solum Origenis dogmata, sed etiam Trinitatis mysterium, manifeste destruetur.

Quae si attendantur, non solum Origenis dogmata, sed etiam Trinitatis mysterium, manifeste destruetur.

Quae si attendantur, non solum Origenis dogmata, sed etiam Trinitatis mysterium, manifeste destruetur.

Quae si attendantur, non solum Origenis dogmata, sed etiam Trinitatis mysterium, manifeste destruetur.

Quae si attendantur, non solum Origenis dogmata, sed etiam Trinitatis mysterium, manifeste destruetur.

Quae si attendantur, non solum Origenis dogmata, sed etiam Trinitatis mysterium, manifeste destruetur.

Quae si attendantur, non solum Origenis dogmata, sed etiam Trinitatis mysterium, manifeste destruetur.